

— Полковиятъ командиръ на врага ще плени тая нощъ. И като млада булка ще го доведе.

— Ехъ пъкъ ти, като млада булка . . . кажи го като селско крадено момиче . . .

— Ха-ха-ха . . . Хи хи-хи . . .

И смѣхъ заливаше тия, срѣдъ които бѣше **Нисимъ Меворахъ Хаимовъ**, който бѣ спокоенъ, като твърдо понасяше обидитѣ . . . Съ бистротата на погледа си и съ чистотата на чувствата си той безъ това имъ казваше:

— Вие ще се червите за шегитѣ си. Нисимъ съвсемъ не е такъвъ, за какъвто го мислите. Въ гърдитѣ му не тупти заешко сърдце, а сърдце на храбрецъ. Въ жилитѣ му не тече вода, а — кръвта на Давида, който уби Голията . . .

\* \* \*

При едно внезапно враже настѣпление, което бѣ внесло смутъ и тревога въ душитѣ на нашитѣ герои, Нисимъ извика: „Напредъ!“ и полетѣ къмъ врага, който съ ураганенъ огънь обсипваше позицитѣ ни.

— Напредъ, следъ Нисима!

Възпламенени отъ постѣпката на другаря си, войницитѣ напуснаха окопа и се хвърлиха срещу вражитѣ редове.

Нисимъ по чудо бѣ незастѣгнатъ отъ куршумитѣ, които като градъ се сипѣха около му. Шинелтъ му бѣ надупченъ като решето, козирката на фуражката му бѣ откъсната отъ шрапнелъ, но той се носѣше като яростенъ лъвъ напредъ.

Нашитѣ момци следваха Нисима въ победния му маршъ.

Врагътъ се стрѣсна, отстъпи и даде огромни загуби. Подвигътъ на Нисимъ очуди всички. Шегаджиитѣ се засрамирахъ и млъкнаха. Прехапахъ си устнитѣ и забиха очи въ земята.

Нисимъ каза на себе си:

— Не сте видѣли, какво още може да стори Нисо! Врагътъ иде насреща ни съ затаена злоба и мжстъ. Но ще се стресне той и ще настрѣхне косата му отъ ужасъ и безумие при нашия героиченъ видъ.

Той искаше съ дѣла да убеди другаритѣ си да мислятъ другояче за него.

\* \* \*

Врагътъ ни дебнѣше, както котка дебне птиченцата по дърветата, а пантера — жертвата си въ джунглитѣ . . .

Отдавна нашитѣ не бѣха вкували топла храна, а противника който бѣ на закрито имаше топла храна и удобства.

Единъ день Нисимъ се измъкна отъ окопа и пълзишкомъ стигна до единъ суходолъ, който водѣше до вражия станъ.